

[Bjørn Elmquist]

med, at det er en lang række forskellige faktorer, der indgår i det. Det er ikke nok bare at tælle antal hoveder, antal udrustning. Vi må også ind i en kvalitativ vurdering af disse elementers indbyrdes vægt. Geografiske områder og de geografiske asymmetrier, som omtales i udenrigsministerens redegørelse, har jo også betydning for styrkeforholdene.

Jeg og mit parti er dog enige i den konklusion, som fremgår af side 4 i ministerens redegørelse, hvor der står:

»Sammenfattende kan det slås fast, at en samlet vurdering af det konventionelle styrkeforhold falder ud til Warszawapagtens fordel. NATO-alliancens kvalitative forspring på visse områder kan ikke opveje den ubestridelige Warszawapagtovervægt i våbensystemer og materiel. En særlig alvorlig trussel repræsenteres af de fremskudte – først og fremmest sovjetiske – mobile og offensivt udrustede divisioner.«

Jeg har godt hørt, at både SF's ordfører, ordføreren for forespørgerne, og hr. Lasse Budtz, ordføreren for Socialdemokratiet, har været inde på at sige: Lad os nu glemme, hvordan status er i dag, lad os hellere prøve at opstille nogle mål for, hvor vi skal ende.

Det lyder selvfølgelig tiltalende, og det ville være rart, om vi kunne komme ud over alle disse pindehuggerier, som nogle vil sige, men når vi på den anden side i vores dagsordensforslag taler om først og fremmest asymmetriske nedskæringer, så er det vel netop et udtryk for, at vi erkender, at der er forskelle, og at nogle på nogle områder skal ruste mere ned end andre på disse områder. Og dermed har vi jo faktisk erkendt, at der er et behov for at enes om, hvordan status er i dag, før vi kan komme videre.

Jeg vil også godt fastslå, at vi er meget tilfredse med det, som er sket i de uformelle forhandlinger i Wien, som har kørt siden 1987 i den såkaldte 23-lande-gruppe, dvs. mellem de 16 NATO-lande og de 7 Warszawapagtlande. Det omtales i ministerens redegørelse på side 5, at man er blevet enig om tre mål. For det første etablering af en stabil og sikker balance mellem de konventionelle styrker på et lavere niveau, for det andet fjernelse af uligheder – dispariteter – som er skadelige for stabilitet og sikkerhed, og for det tredje fjernelse af evnen til at gennemføre overraskelsesangreb samt storstilede offensive aktioner. Og man er også enig

om at anvende lige lofter over mandskab, våben og materiel for at opnå disse formål.

Det er gode ting at fastslå, og det kan vel danne grundlag for det videre arbejde i denne sammenhæng. Det overordnede mål må være, at man opnår størst mulig nedrustning.

Det skal selvfølgelig ske under garantier, så vi er sikre på ikke at komme ud i en ubalance, der i sig selv indebærer risiko for manglende stabilitet. Det må også ledsages af noget af det, vi talte om tidligere på dagen, nemlig en forståelse for så vidt angår den menneskelige dimension. Alle de tillidsskabende foranstaltninger af den ene eller anden karakter må føre til, at vi ikke går rundt og er bekymrede eller mistænksomme over for hinanden, uanset om vi bor i Øst eller i Vest.

Det er en nok så stor opgave, vi her har foran os, og vi er godt tilfredse med det forslag om motiveret dagsorden, der foreligger her, og håber, det vil blive vedtaget, også med stemmer uden for de partier, som foreslår dagsordenen.

Jørgen Estrup (RV):

Efter radikal opfattelse er arbejdet for konventionel nedrustning aldeles centralt og måske det vigtigste område i øjeblikket inden for nedrustningsdiskussionen.

Det er det selvfølgelig dels, fordi det drejer sig om Europa frem for noget og dermed om vores egen hverdag, dels, fordi vi gennem den konventionelle nedrustning har mulighed for at skabe forståelse for nedrustning og dermed forudsætninger for nedrustning på de andre våbenområder. Uanset hvad vi måtte mene om en ensidig nuklear nedrustning, ved vi, at den internationale politiske diskussion drejer sig om en sammenkædning. Derfor skal problemerne i forbindelse med konventionel nedrustning løses.

På den baggrund vil jeg også gerne med det samme sige, at jeg var meget tilfreds med en stor del af udenrigsministerens redegørelse. Jeg synes, det var velgørende at høre en så klar diskussion og problematisering af styrkebalancebegrebet og de vanskeligheder, der er forbundet med at arbejde kvantitativt, kvalitativt, aldersmæssigt, strategimæssigt og med en hel række andre begrebsingredienser, som indgår, når man prøver at opgøre styrkemålene.

Den udvikling, vi har set inden for nedrustningsforhandlingerne, viser meget klart, at det-